

Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ᾶ μ π ε λ η, ἀ γ ρ ι ο χ ε -
λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ, ἀ μ π ε λ ῖ ν α, κ λ η μ α τ σ ῖ δ α, μ ᾶ η ς,
χ ε λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ.

γλυκιέρα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.).

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, ὡς οὖς. νοσημένον, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -έ ρ α, κατ' ἀναλογ. πρὸς τὰ ἀ λ α τ ῖ έ ρ α,
ζ α χ α ρ ῖ έ ρ α, κ α φ ε τ ῖ έ ρ α κ.τ.τ.

Τὸ σκεῦος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουν τὸ γ λ υ κ ὁ, τὸ γλυ-
κὺ, ἐκ φρούτων συνήθως ἢ καρπῶν, παρασκευάσμα.

γλυκίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) γλυκί-
ζω βόρ. ἰδιώμ. γλυκίω Πόντ. (Ἰνέπ.) Μέσ. γλυκίσμαι
Πόντ. (Οἶν.).

Τὸ ἀρχ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Α) Ἀμετ., καθίσταμαι γλυκὺς ἢ ὑπόγλυκος εἰς τὴν γεῦσιν
κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Τὸ φατ γλυκίζει (ἔχει γλυκεῖαν
γεῦσιν) κοιν. Νὰ γλυκίσ'νε τὸ σταφύλια Θράκ. (Στέρν.)
Γ'λυκίζ' τὸ σταφύλ' (ὠριμάζει καὶ συνεπῶς γίνεται γλυκὺ)
Τῆν. Τ' ἀπίδ' γλυκίζ' Τραπ. || Ἰσμ.

Πάρα πολλὴ τὴ ζάχαρη βάρ' του γιὰ νὰ γλυκίζη,
νὰ μὴ μοῦ παραπονεθῇ ποὺ τὴν καρδιά μ' ἐγγίξει
(ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Γεωπ. 6,12,1
«εἰς τὸν μετρητὴν κοτύλην ὄξους γλυκίζοντος βάλε». Β) Με-
ταφ., καθίσταμαι ἡπιώτερος, ἐπὶ ἄλλους Ρόδ.: Γλυκίζουν οἱ
πόνοι. Συνών. φρ. γ λ υ κ α ῖ ν ε ι - μ α λ α κ ὠ ν ε ι ὁ π ὁ -
ν ο ς.

Β) Μεταβ., 1) Καθιστῶ τι γλυκὺ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Β) Με-
ταφ., συμφέρω, ἀποφέρω εἰς τινα κέρδος, ὠφέλειαν Ρόδ.:
Γ'λυκίζει με ἡ δουλειὰ (ἔχω κέρδη ἐκ τῆς ἐργασίας μου, μὲ
συμφέρει). Γ'λυκίζει τον κ' ἐν μιᾷ. γ) Παρέχω τέρψιν, εὐ-
χαρίστησιν Ἀμοργ.: Ἀπάνω ποὺ μὲ γλύκισεν ὁ ὕπνος, ἐνε-
τριχιάστηκα (= ἀνατρίχισα). 2) Γ λ υ κ α ῖ ν ω 4, τὸ ὅπ.
βλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Τραπ.) 3) Προσφέρω γλύκισμα
Στερελλ. (Ἀστακ. Ἀχυρ.): Τ' γλυκίζ'ρι κὶ τ' φ'λεῦ'ρι ἔνα
ζιβγάρ' σκαλιούνια ἢ ἔνα μαντήλ' Ἀχυρ. Γ'λυκίζοντι οὐλ'
οἱ καλισμέ' κ' εὐχοντι αὐτόθι. Νὰ γλυκίσ'ρι τ' νύφ' (= νὰ
τῆς φέρουν τὰ γλυκὰ) Ἀστακ. 4) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ῖ σ μ έ -
ν η ὡς οὖς. κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἐπιληψία Ἀντίπαξ. Ἐρεικ.
Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Τὸν ἔπιακε ἡ γλυκισμένη
τὸ Στεφανῆ μου καὶ τὸν ἔχασα Μαθράκ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ὁ ς Γ6α. β) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ῖ α σ μ έ ν ο ς, κατ'
εὐφημισμ. ἐπίσης, ὁ ἐπιληπτικὸς Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἐφτακε ὁ γλυκισμένος ὁ ἀφέντης
τοῦ πὸ τ'ς Ὁθωνοὺς καὶ τό πιακε τὸ παιδί μου καὶ μοῦ
τὸ βάρησε (ἀφέντης = πατέρας, τὸ βάρησε = τὸ ἔδειρε)
Ἐρεικ. Συνών. γ λ υ κ ῖ ᾱ ρ η ς 2, σ υ γ ε ν ῖ κ ῖ ᾱ ρ η ς.

γλυκίλα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς, κατὰ τὰ ξ ι ν ὁ ς - ξ ι ν ῖ λ α,
π ι κ ρ ὁ ς - π ι κ ρ ῖ λ α κ.τ.τ. Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ
2,247.

Ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, ἡ γλυκεῖα γεῦσις.

γλυκίσκομαι Πόντ. γλυκίσκουμαι Πόντ. (Ἰμερ. Κε-
ρασ. Ματζούκ. Τραπ.) Ἀόρ. ἐγλυκίστα Πόντ.

Κατὰ μετασχημ. ἐκ τοῦ γ λ υ κ ῖ ο μ α ι, διὰ τὸ ὅπ. βλ.
γ λ υ κ ῖ ζ ω, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ί σ κ ο μ α ι.

Α) Ἀμετ., καθίσταμαι γλυκὺς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Β) Μετβ., ἐθίζομαι εἰς τι γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πόντ. (Ἰ-

μερ. Κερασ. Ματζούκ. Τραπ.): Ἐγλυκίστες τὰ μῆλα Κερασ.
Τραπ. Ἐγλυκίστην τὸ φίλεμαν καὶ πάντα θέλ' νὰ φιλή ἄτεν
αὐτόθι. Ἐγλυκίστην ἀτο κι ἄλλο ὀπίσ' κι πάει Ἰμερ. Συνών.
γ λ υ κ α ῖ ν ω.

γλυκιστικός ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκιστικὸν Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικὸν Κύπρ. (Γερμασ. Πρόδρομ.) Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικά τά, Κύπρ. (Γερμασ.) Πρόδρομ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ῖ σ τ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι κ ὁ ς.

Ὡς οὖς, κατ' οὐδ. γένος καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθ. 1) Πᾶν
γλυκὺ πρᾶγμα Πόντ. (Χαλδ.): Θέλ' πάντα νὰ ἔχ' γλυκιστικά
νὰ γλυκαί'ν τὸ στόμαν ἀτ'. 2) Γλυκύσματα, οἰκιακῆς συνή-
θως παρασκευῆς Κύπρ. (Γερμασ.): Ἐν ἐκάμαμεν γλυτθι-
στικά φέτι τές Σήκωσες (= Ἀπόκρεω) Γερμασ. Σὰν ἐπῆεν
τὸ βασιλόπουλον, ἐζήτησε κόλον ἴωρικά, γλυκιστικά εἰς
τὰ μερ' κὰ (κόλον ἴωρικά = ἄβγά, μερ' κὰ = μηροὶ) Κύπρ.

γλυκιστὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. πληθ. γλυτθιστὰ τά, Κύπρ.
(Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Εἰς τὸ οὐδ. καὶ κατὰ πληθ. ὡς οὖς. λαμβανόμενον, εἶδος
γλυκύσματος, σχήματος ρομβοειδοῦς, παρασκευαζομένου
κατ' οἶκον ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπό-
κρεω.

γλυκίτης ὁ, Χάλκ. γλυτσίτης Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς

1) Εἶδος ἀγρίου φυτοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Ψυχανθῶν,
τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸ φυτὸν φ ᾱ β α Χάλκ. 2) Εἶδος
φαγωσίμου ἀμυγνίτου Ἀποκόρ.

γλυκίτσα ἡ, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. γ λ υ κ ῖ ᾱ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὁ ς,
καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

Ἡ δερματικὴ ἀσθένεια Ἑρπης ὁ ἐπιχειλῖος: Ἰσμ.

Ἀφέντης μας ὁ βασιλὲς καλεσματοῦ εἶχε.

Ὁλ-λον τὸν κόσμον τὸν καλ-λεῖ κι ὀλ-λην τὴν οἰκουμένην
καὶ τὴ γλυκίτσα δὲν καλ-λεῖ, γιὰτὶ τσιλ-λᾶ, γιὰτὶ βρω-
μεῖ,

γιὰτὶ τὸν κόσμον ἀνοστεῖ

(ἐξ ἐπωδ.) Συνών. μ π ο ὕ ζ ῖ α σ μ α, ξ έ χ υ σ μ α.

γλυκίωνω ἐνιαχ. γλυτθίωνω Καλαβρ. (Κοντοφ.) Μέσ.
γλυκίωνομαι Πελοπν. (Λαγκάδ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4,
132.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

1) Γ λ υ κ α ῖ ν ω, τὸ ὅπ. βλ., Καλαβρ. (Κοντοφ.) 2) Μέσ.,
συνηθίζω εἰς τὸ γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πελοπν. (Λαγκάδ.) —
Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐγλυκιώθ' ἡ γριὰ 'ς τὸ μέλι | καὶ τρώει καὶ τὸ κου-
βέλι

(δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχον κάποτε κάποιαν χάριν καὶ
εἰς τὴν συνέχειαν ζητοῦν τὴν ἐπανάληψιν τῆς) ἐνθ' ἄν.

γλυκο-

Θέμα τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μὲ οὐσιαστικὰ διὰ τὸν
σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων καὶ φανερώνει ὅτι τὸ
δεύτερον συνθετικὸν ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν, ὅπως γλυκάπιδο,

